

10) STOUTE SCHOENEN

Mijn stoute schoenen hadden me al eens bij de notaris gebracht. Al was ik er bijna van overtuigd dat hij vast betere dingen te doen zou hebben om mij -Annelies in DE OVERGANG- te woord willen staan! Met de nodige schop onder mijn kont durfde ik hem toch te vragen om mee te werken aan mijn boek en hij stemde eigenlijk heel enthousiast toe.

Ook reisde ik in mijn uppie naar Deventer. Dit keer op mijn stoute sandalen (toch nog zomerzon!) om de mensen in levende lijve te ontmoeten die van mijn manuscript een boek gingen maken.

‘Waarom?’, vroegen zij zich af.

Ik wilde perse deze mensen ontmoeten en voelen of mijn boek in goede handen zou zijn.

Daarom!

Met een positief gevoel keerde ik weer huiswaarts en gaf hen mijn groene licht.

Misschien kwam het door bovengenoemde behaalde succesjes dat ik nu in een vlaag van overmoedigheid met mijn aller stoutste schoenen de volgende stap durfde te wagen:

Juli 2023, toen ik net mijn jongste kleindochter in haar bedje had gelegd en al weken aan het dubben was aan wie ik mijn eerste boek zou gaan overhandigen, klapte ik mijn laptop open en klikte op nieuw bericht maken.

Uhm... geadresseerde?

Even googelen op BURGEMEESTER van Wormerland. Hoe krijg ik daar contact mee?

Al die weken liep ik te piekeren. Zou ik haar kunnen vragen? Mijn boek heeft wel degelijk een maatschappelijk onderwerp waar ik dolgraag de aandacht op gevestigd wil hebben.

Maar is dit niet te hoog gegrepen?

Ik besloot een email op te stellen. Die hoefde ik immers niet meteen te versturen.

Hoe begin ik?

Hallo Burgemeester van Wormerland?

Of gewoon Hoi Judith... NEE, NEE!

Ik besloot tot: Aan Mw. A.J. de Michel-de Jong.

Gedreven door passie floepte er een spontane uitnodiging uit mijn toetsenbord. ‘s-Avonds las ik ‘m vluchtig na en voordat ik weer zou gaan twijfelen drukte ik op de verzendknop.

WOW!

I did it!

‘s-Nachts droomde ik ervan...

De volgende dag rond het middaguur toen mijn lief en ik net zaten te smullen van een broodje gebakken ei werd ik tot mijn allergrootste verbazing al gebeld door de secretaresse van de burgemeester. Toen ik opnam en zij haar naam noemde verschoot ik van kleur... Bijzonder om dat blozende gevoel weer eens te ervaren (niet te verwarren met een opvlieger!). Wat een super aardig en meelevende secretaresse had ik aan de telefoon. Zij liet mij niet in spanning en sprak de verlossende woorden dat de burgemeester GRAAG op mijn uitnodiging in zal gaan.

‘ECHT WAAR?’ stamelde ik verwonderd. ‘WAT SUPER LEUK!’, riep ik uit toen de boodschap goed was doorgedrongen!

‘Achtien oktober komt haar het best uit. Weet je ook al een tijd? Dan blok ik die alvast in haar agenda,’ sprak zij vrolijk en ‘to the point’. Ik beloofde haar zo spoedig mogelijk een programma door te geven. ‘Je hebt nu mijn telefoonnummer dus sla ‘m op in je telefoon. Dan spreken we elkaar binnenkort.’

Toen ik mijn telefoon neerlegde sprong ik van tafel en maakte een dansje. ‘ZE KOMT!!’, riep ik blij. En begon spontaan te zingen ‘Zij komt, zij komt, DIE lieve goede burgemeester’. Na deze eerste gekke reactie legde ik mijn handen op mijn wangen die nog na gloeiden. ‘My lord, ik geloof het gewoon niet’, riep ik uit naar mijn lief die mij met opgetrokken wenkbrauwen had gade geslagen en kalm opmerkte met zijn altijd aanwezige boerennuchterheid: ‘Ik denk dat Judith vanavond net zo blij als jij aan haar echtgenoot vertelt dat zij jouw boek in ontvangst mag nemen hoor. Misschien danst zij zelfs ook wel een rondje om haar tafel van blijdschap...’

Ja, ja...

Omdat ik mijn vreugde kwijt moest stuurde ik ‘mijn’ redactrice, Sanne Visch van Pen & Inkt, een whoehoe apje! Binnen vijf minuten kreeg ik een whoehoe juichkreet terug met de woorden: ”Ik ben trost op je!”.

Dank je lieve Sanne. Dankzij jou en webinars via Boekengilde heb ik geleerd mijn grenzen te verleggen en meer te durven. Zei het met de nodige gevechten tussen Frida (het boze engeltje) en mezelf.

Als er positief wordt gereageerd voel ik vleugels en kan ik inmiddels op negatieve reacties veel beter anticiperen.

Toch een fijne conclusie dat die stoute schoenen steeds liever aanvoelen!

Nog maar twaalf nachtjes slapen....en dan...

